

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Chaloupkové a soudkyň JUDr. Jitky Denemarkové a Mgr. Patricie Adamičkové v právní věci žalobkyně: **N. M.**, bytem xxx, xxx, právně zast. JUDr. Janem Luhanem, advokátem se sídlem Lysá nad Labem, Masarykova 1250, proti žalovanému: **Hlavní město Praha** se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, právně zast. Prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, CSc., advokátem se sídlem Praha 1, Dlouhá 13, pro zaplacení náhrady za užívání pozemku 2,004.800,- Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. srpna 2011 č. j. 22 C 58/2008 - 46,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se **p o t v r z u j e .**

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem ze dne 19. 8. 2011, který je rozsudkem mezitímním, soud I. stupně rozhodl tak, že základ nároku žalobkyně je důvodný. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně se domáhá na žalovaném zaplacení 2,004.800,- Kč s příslušenstvím z titulu bezdůvodného obohacení za užívání pozemku za období od 1. 5. 2006 do 30. 4. 2008. Žalobkyně je vlastníkem parcely č. xxx o výměře 15.036 m², orná půda v kat. úz. xxx, zapsané v katastru nemovitostí na LV č. xxx. Předchůdce žalovaného Národní výbor Hl. m. Prahy vybudoval v minulosti na pozemku park sloužící k rekreaci občanů Prahy, vybudoval zde altán, lavičky a vyasfaltoval cesty. Žalobkyně vyzvala žalovaného k vydání pozemku nebo směně za jiný pozemek, její žádosti však vyhověno nebylo, pozemek tvoří

i nadále součástí parku, a za užívání pozemku v rozhodném období, tj. od 1. 5. 2006 do 30. 4. 2008 žalovaný žalobkyni ničeho nezaplátil. Žalovaný nesouhlasil s žalobou, namítal, že pozemek neužívá, poukazoval na okolnosti, za nichž se tedy ocitl pozemek v držení žalovaného, a způsob jeho využití. Žalovaný nebrání žalobkyni v tom, aby pozemek užívala a aby se svého vlastnického práva ujala, a zejména nesouhlasil s výší vyčísleného bezdůvodného obohacení.

Soud I. stupně provedl dokazování, na podkladě kterého zjistil, že žalobkyně je vlastníkem předmětné parcely zapsané na LV č. xxx pro kat. úz. xxx, obec Praha, u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu. Současně měl za prokázané, že žalobkyně žádala o odstranění 18 laviček, altánu a asfaltových cest, umístěných na tomto pozemku. Z obsahu korespondence zjistil, že žalovaný jí sdělil, že pozemek je evidován jako orná půda a od žalobkyně odkoupen nebude, a je na ní, aby jej udržovala, provedl další důkazy listinami, a poté tedy odkázal na ust. § 123, § 124, § 451 odst. 1, odst. 2 a § 458 odst. 1 obč. zák. a dovedl, že žaloba je důvodná, v řízení bylo prokázáno, že park byl vybudován proto, aby sloužil rekreaci občanům Prahy. Pozemek žalobkyně tvoří součást parku a žalovaný jí za užívání pozemku od 1. 5. 2006 do 30. 4. 2008 ničeho nezaplátil. Dle soudu I. stupně žalobkyně nemohla v tomto rozhodném období realizovat své vlastnické právo k pozemku, neboť zde byl a stále je vybudovaný lesopark, a který je k tomuto účelu také využíván, a žalobkyni nebyla poskytnuta žádná náhrada za užívání pozemku. Dovedl, že žalovaný užívá lesopark bez právního důvodu, odkázal na ust. § 451 odst. 2 obč. zák., a shledal, že došlo k obohacení žalovaného, které je povinen jí vydat, což vedlo soud I. stupně k rozhodnutí mezitímnímu o základu nároku, který shledal opodstatněným, s tím, že o jeho výši, jakož i o nákladech řízení bude rozhodnuto v rozsudku konečném.

Proti rozsudku podal žalovaný odvolání, soudu I. stupně v něm vytýkal nesprávná skutková zjištění, nesprávné právní posouzení věci, a dále dovozoval, že je nepřezkoumatelný, neboť není řádně odůvodněn. Poukazoval na okolnosti, za nichž došlo ke zřízení lesoparku, a na to, že žalobkyni opakovaně vyzýval, aby se ujala svého vlastnického práva, uvedl, že není vlastníkem ani žádných staveb, ani věcí, které jsou na pozemky umístěny. Sama žalobkyně umístila na pozemek ceduli „soukromý pozemek, vstup zakázán“, z tohoto dovozoval, že názor soudu I. stupně, že žalovaný předmětný pozemek užívá, je v rozporu s předloženými důkazy, od čehož se pak odvíjí i nesprávné právní posouzení věci. Poukazoval na to, že žalobkyně se brání tomu, aby předmětný pozemek byl zapsán v katastru jako lesní pozemek, proto je zde veden jako orná půda, a žalobkyně si je vědoma toho, že žalovaný pozemek neužívá. Navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně vyvracela ve svém vyjádření k odvolání jeho důvody, žádala, aby rozsudek soudu I. stupně byl potvrzen, v této souvislosti odkazovala na řízení, v nichž se domáhala na žalovaném plnění za období předcházející. Ve věci již rozhodovaly soudy všech stupňů včetně Nejvyššího soudu ČR, jakož i Ústavního soudu ČR. Soudy opakovaně shledaly, že jde o nárok vyplývající z ochrany vlastnictví, které je garantováno Listinou základních práv a svobod i Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv, a argumenty žalovaného odmítly. Navrhla, aby odvolání žalovaného bylo odmítnuto.

Odvolací soud z podnětu odvolání žalovaného přezkoumal jím napadený rozsudek i řízení předcházející (§ 212 a § 212a odst. 1, odst. 2 o. s. ř.) a odvolání neshledal důvodným.

Jak vyplynulo z výsledků dokazování před soudem I. stupně, o nárocích žalobkyně bylo soudy rozhodováno ohledně předchozích období. Poprvé se tak stalo rozsudkem ze dne 11. 6. 2002, dalším rozsudkem ze dne 14. 7. 2005, a dalším rozsudkem ze dne 28. 3. 2011. První rozsudek, tj. z 11. 6. 2002 se vztahoval k plnění za období od 1. 5. 2001 do 1. 5. 2004, druhý z 28. 3. 2011 za období od 1. 5. 2004 do 26. 6. 2007, a toto řízení se vztahovalo k období od 1. 5. 2006 do 30. 4. 2008. Bez významu pro rozhodnutí v této věci není fakt, že žalobkyně v těchto řízeních byla úspěšná.

Odvolací soud souhlasí s argumentací žalobkyně, na podkladě které se domáhá plnění na žalovaném, a bylo by zbytečné, aby své závěry opakoval, neboť toto již učinil soud I. stupně, jakož i ostatní soudy ve věcech, v nichž se řešila tato problematika.

Rozhodnutí soudu I. stupně je věcně správné, proto bylo jako takové podle ust. § 219 o. s. ř. potvrzeno.

V dalším řízení soud I. stupně rozhodne o výši plnění, jakož i nákladech řízení včetně tohoto odvolacího řízení.

Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolání se podává do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně - Obvodního soudu pro Prahu 1.

V Praze dne 16. května 2012

JUDr. Jaroslava Chaloupková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Naděžda Balcarová